

en bestemt Vagttørn om Dagen ligesom Redningsvæsenet om Natten. Strandfogderne kunne efter eget Forholdt befindende gaa ned og se paa Stranden visse Tider af Dagen, men det burde nu gøres dem til Pligt at gøre det paa en bestemt Tid af Dagen. Da der nu er en Strandfoged omtrent for hver Mil, saa vil det ikke være vanskeligt for hver 6 Mil at lave en saadan Vagttørn imellem dem, at een Strandfoged daglig i Løbet af Tiden fra 8—10 Morgen skulde være ved Stranden til Observering, den næste fra 10—12 o.s.v. Det vilde slet ikke være vanskeligt at organisere, naar blot man gav en bestemt Instruks. Der er desuden andre Embeds- og Bestillingsmænd langs Kysten, som kunde deltage i et saadant Tilsyn om Dagen. Jeg skal saaledes nævne Fyrvæsenet, som har adskillige Etablissementer langs Kysten, og der er Toldvæsenet. Toldopsynet skal ogsaa patrouillere, men det kan saa hænde, at de komme netop alle sammen paa samme Tid, at de faa Lyst til at gaa en Morgentur og saa for øvrigt ikke se ned paa Stranden hele Dagen. Jeg mener, at der ved *Samvirken* mellem de forskellige Ministerier, som det sorterer under: Finans-, Marine-, Justits- og Landbrugsministeriet maatte kunne tilvejebringes en fuldkommen tilfredsstillende Ordning af Forholdene, og derpaa vil jeg henlede Opmærksomheden.

Med det samme, jeg har Ordet, vil jeg i Tilslutning til de Udtalelser, der ere fremkomne fra det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen), henstille til den højtærede Indenrigsminister, at Vestkystkommissionen fik Tilhold om snarest mulig at fremkomme med en Betænkning. Den har nu arbejdet i godt 1½ Aar, og der er kommet adskillige Forslag frem fra den om Ting, der egentlig ikke vedkom det, hvorfor den er nedsat, nemlig Vestkysthavnespørgsmaal. Senest foreligger der fra den paa Tingets Bord et Forslag, som vel snart vil komme til Behandling, om Anlæg af en Statsfiskerihavn ved Gilleleje. Tidligere er der fremkommet Forslag fra den om en Havn ved Anholt, ved Esbjerg, Høfdeanlæg ved Agger og Forslag om Neksøhavn, kort sagt en hel Masse Spørgsmaal er fremkommet fra den Kommission, som ikke vedkommer det, hvorom den egentlig skulde afgive Betænkning, og det er en saa alvorlig Sag, at jeg mener, Vestkystbefolkningen har Krav paa snart at faa et Svar: *enten—eller.*

Lyngsie: Fra Ordførerne for de forskellige her i Salen repræsenterede politiske Partier er den politiske og finansielle Situation alt berørt. Jeg skal derfor ikke give efter for Fristelsen til at komme ind derpaa, men jeg skal tillade mig i Stedet derfor at gøre nogle Bemærkninger angaaende et Forhold, der i ganske særlig Grad maa interessere mig i Egenskab af Formand for en af vore Arbejderorganisationer. Det Forhold, jeg her tænker paa, er Statens Forhold til Arbejdernes Erhvervsforhold i al Almindelighed. Ser man til paa dette Omraade, vil man finde, at Staten ved Fastsættelsen af Lønningerne til de Arbejdere, den beskæftiger, synes at famle efter et Princip at gaa frem efter. Man vil have ondt ved at finde nogen Traad, noget Grundlag for de Lønansættelser, der atter og atter ere paatalte her i dette Ting. Der er dog ingen Tvivl om, at er der et Forhold, der i særlig Grad maa beskæftige en Stats Administration, saa er det Erhvervsforholdene, som de forme sig for den store almindelige Befolkning. Er der noget, der i videre Grad er Opmærksomhed værd for en Stats Administration end de Vilkaar, under hvilke den store almindelige Befolkning skal søge sit Erhverv, skal tjene til det nødvendige til Livets Ophold? Det maa sikkerlig erkendes, at et vigtigere Forhold for Statsstyrelsen at beskæftige sig med end Erhvervsforholdene og da ikke mindst den store almindelige Befolknings, Arbejderbefolkningens Erhvervsforhold, gives der ikke. Det ser ikke ud til, og det har heller ingen Sinde set ud til, at dette Omraade for Administrationen, denne Opgave for den politiske Taktik, har ligget for de Ministerier, vi have haft siden Grundlovens Givelse. Det er beklageligt, det er betegnende, at dette det vigtigste af alle Forhold er det, som de Regeringer, vi have haft til Dato, have beskæftiget sig mindst — allermindst med. Man har dog i Princippet anerkendt Statens Pligt til at beskæftige sig med Erhvervsforholdene. Det er derfor ikke af principielle Grunde, at de forskellige Regeringer have undladt at hæfte deres Opmærksomhed paa dette Omraade. Vi have set, at med andre Samfundsklassers, med de besiddende Samfundsklassers Erhvervsforhold have Regeringerne kunnet beskæftige sig, og det er ganske sikkert med fuld Føje, at de have gjort det. Man har set, at Regeringerne i en Aarrække, ganske vist væsentlig paa Foranledning af dette Ting, har beskæftiget sig med Landbostandens, den be-